

Âşık Karar

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

Âşık Mehmet Yakıcı ♦ Mehmet Avşar ♦ Cevat Akkanat ♦ Fikret Görgün
♦ Tacettin Şimşek ♦ Âşık Cemal Divanî ♦ Tayyib Atmaca ♦ Abbas Garaboğa
♦ Abdülkadir Dağlar ♦ Musa Serin ♦ Erhan Çamurcu ♦ Sabit Eymen
♦ Hayrettin Önder ♦ Talip Kazgı ♦ Mehmet Pektaş ♦ Osman Gazi Turaç

16 sayı 21 Haziran 2019

UYUZ DESTANI

◆ Âşık Mehmet Yakıcı

Uyuz derler bir illete uğradık
Al kan ettik tırnak ile doğradık
Zeytinyağın ilaç yaptık bağladık
Tesir etmez hidâyet kıl İlâhî

Fısıf fısıf her taraftan kakıyor
Bir hararet ciğerimi yakıyor
Kaşınıırken bütün âlem bakıyor
Bu derdime dermanı ver İlâhî

Nasıl derttir hiçbir derde benzemez
Perhiz eder peynir yoğurdu yemez
Varıp bir adama hâlim şu demez
Senden başka kimim vardır İlâhî

Akşam olup gidişmesi artıyor
Kaşınıırken akıl baştan fırtıyor
Ev horantam çocuklara serpiyor
Yakın vakit dermanın ver İlâhî

Evvelden bu derdi kâle almadım
Sonradan da artacağı bilemedim
Arayıp da dermanını bulmadım
Derman senden hidâyet kıl İlâhî

Harareten geceleri yatamam
Uykusuzum kirpiklerimi kapamam
Sen var iken başkasına bakamam
Sen derdimin dermanı ol İlâhî

Her kula da bir çiledir verecek
Sabredenler muradına erecek
Cennet âlâda dîdarı görecek
Sabreyleyim de göster sen İlâhî

Âşık Mehmet dert ile sabırlı kul
Sabredenler Mevlâ indinde makbul
Elbet verir Cennet alâya bir yol
İsterim dîdarın görmek İlâhî

ADI BATSIN

◆ Mehmet Avsar

Yurdumuza ayrık otu
Ekenlerin adı batsın
Burcumuza kızıl bayrak
Çekenlerin adı batsın

Mertlik göçtü uzaklara
Meydan kaldı korkaklara
Salakları sokaklara
Dökenlerin adı batsın

Fakirin çektiği çile
Dolaşırken dilden dile
Bir de başımıza ha bire
Çökenlerin adı batsın

Baş başa soluk soluğa
Saçlar dökülmüş duluğa
Bu milleti bu kılığa
Sokanların adı batsın

Dert üstüne gene dert kor
Zor hemşerim vallaha zor
Vatanıma, dinime hor
Bakanların adı batsın

Â ş i k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş* Set Amiri: *Halit Yıldırım*

Sosyal Medya Ulağı: *Tuğrul Karahan* Afiş: *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergietgmail.com*

16. Sayı *Haziran 2019* ISSN-0106417 (edergi)

ŞAİRLER PATAKLANMALIDIR...

◆ Cevat Akkanat

Şairler için stadyumlar açmalıdır, düzlükler, aranelar, ovalar, alanlar...

Mengeneler kurmalı, dolaplar oluşturmalı, tah-terevalliler tasarlamalı şairler için.

Çukurlar açmalı şairlere, kelepçeler üretmeli, keskin keserler, testereler eğelemeli.

İpe giden yola vermeli şairlerin yönlerini, ipin-ce iplere düğümlenmeli.

Zarafetten önceki yüze, kirli surete banmalı şairin gözünü.

İnce eleklerle tel tel haddelendirmelidir şairi. İnletmeli etlerini. Dilim dilim etmeli. Yeni tuz-lar üretmeli.

En modern faşizmi şairlere denemeli. En azgın işkenceleri...

Şırınga edip burunlarına bütün iğrenç kokula-rı, koklatmalı şairlere.

Şairleri yakmalı.

Şekillerini bozmalı. Yamyassı kılmalı.

Mısrarlarından kanlar fişkırır bir dünyaya tık-malı şairleri.

Ayaklarını cansızlıkla bağlamalı.

Kilit vurmaları dillerine, pelesenk...

Her şeyler yapılmalıdır şairlere: Yeni bir doğuşa "merhaba!" demek için.

Her şeyler yapılmalıdır: Zindanı cennete çevir-mek için.

Yapmalıdır her şeyler: Zulmü yok etmek, yaşa-maya hak kazanmak, varlığı ispatlamak, çatlayıp yok olmak ve daha binlerce kanatlanmak için.

Şairleri ne mi yapılmalıdır?

Pataklamalıdır!

EMEKLİ ARKADAŞLARA

◆ Fikret Görgün

Emekli oldunuz, hayırlı olsun,
Yine işe yararsınız, inşallah!
Gününüz huzurla, neşeyle dolsun,
Bizleri de ararsınız inşallah!

Acele etmeyin, ne bu havalar?
Sizi bekler tencereler, tavalar.
Şenlensin, diyerek kışın yuvalar,
Çorap, kazak öfersiniz inşallah!

Karışmayın eşinizin işine,
Sonra bakmaz gözünüzün yaşına.
İşleri bitirip peşi peşine,
Biraz sefa sürersiniz inşallah!

Sakın ola sözlerinden çıkmayın,
Efelenip kaş çatarak bakmayın,
Elinde oklava tekse korkmayın,
Ona göğüs gerersiniz inşallah!

Sofrayı yatağın üstüne serip,
Kahvaltıyı orda yapmalı garip,
Günlük çamaşırı yıkayıp serip,
Ütüleyip dürersiniz inşallah!

Kurnazlık yapmayın sanmayın yutar,
Yemek kursu şansınıza şans katar,
Zorda kalırsanız otelde yatar,
Haftasına girersiniz inşallah!

Umutlanıp beklemeyin bir himmet,
Vazifeye eylemeyin ihanet,
Torunların altı size emanet,
Temizleyip sararsınız inşallah!

Arkanızdan bir kova su hazırda,
Dilerseniz yer buluruz Huzur'da,
Bizler görevdeyiz, hali hazırda.
Gelip bilgi verirsiniz inşallah!

Ne diyeyim size Mevla'm kayıra,
Yollarınız hep çıkıyor bayıra,
Dilerim ki sözlerimi hayıra,
Zor da olsa yorarsınız inşallah!

Dostlarım, Fikret'in sözleri şaka,
Hiçbir zaman bozulmasın fiyaka,
Samimi niyazım şudur ki Hakk'a,
Mutluluğa erersiniz inşallah!

ELİ MAKASLI MÜDÜRLER

◆ Tacettin Şimşek

Düşünürdüm eskiden: “Türkiye’de kuaför olmak isteyip de olamayanları mı okul müdürü yaparlar? Berberlik her müdürün özel zevkleri arasında mı yer alır?”

Şimdilerde yok ama eskiden her okul müdürünün elinde keskin bir makas vardı. Müdür, sabah erkenden okulun kapısında dikilir, şahin bakışlarını sıra olan öğrenciler üzerinde gezdirirdi. Öğrenciler tek sıra hâlinde önünden geçerken tek tek avlardı onları:

–“Sen gel bakayım.” Neden çağırıyor dersiniz? Hâlini hatırını sormak için değil herhâlde. “Annen baban nasıl çocuğum, dersler nasıl gidiyor? Herhangi bir derdin var mı? Babanın işleri nasıl? Ağabeyin askerden geldi mi? Ev sahibiniz kirayı artırdı mı? Amcanın diş protezi ne durumda?” demek için değil tabii.

Öğrencinin saçını biraz uzun gelmiştir müdüre. Kısaltması, belki de kestirmesi gerekmektedir. Müdür Bey, elindeki makası ustaca bir hamleyle saç daldırır, öğrencinin tepesinde estetik bir demiryolu açar.

–“De şimdi git, der. Saçını kestir, öyle gel!” İstersen gitme. Arkadaşlarının arasında gururunun incindiğine mi yanarsın, ayna karşısında dakikalarca sağa mı yatırsam, sola mı diye denemeler yaptığın o güzelim kâkülün uçup gittiğine mi? Kös kös dönersin. Eve gidemezsin. Evdekiler okuldan kaçtın diye kızarlar. Okula yetişmen lazım, yok yazılırsın.

Bir kuaförün (Kuaför de ne? Bizde onun adı berberdi. Sonradan ne olduysa bütün berberler kuaför olup çıktı.), hayır, berberin koltuğuna atarsın kendini. Usta heykeltıraşın yüzünde tanıdık bir gülümseme:

–“Müdürün makası faaliyette desene!”

–“Sorma, ağabey, Cumhuriyet Bayramı’na kadar idare eder belki, dedim ama mümkün değil. Sana zahmet, çok dibe inmeden, şöyle üstten üstten düzeltebilir misin?”

–“İh, der berber. Yara çok derin. Saç diplerine inmiş makas. Müdür Bey işinin uzmanı, belli. Yüzeysel gitmemiş, derine dalmış.”

Bazen makasla düzeltmek mümkün olmayabilir saçtaki tahribatı. Bu defa tıraş makinesine uzanır berber. Makineye parça takmazsa sıfır numara. Bak, kendini seyret! Arkadaşların günlerce takılır, “Ayna ayna!” diye. Parça takarsa bir numara, iki numara, üç numara... Beşe kadar yolu var. Ama makasla düzeltmek en güzeli. Burada iş berberin ustalığına kalmış. Şu işe bakın! Bir makasın bozduğunu bir başka makas düzeltmeye çalışıyor ve ne yazık ki düzeltemiyor.

Aklıma başka bir ihtimal de gelmiyor değil, hani. İsterseniz senin kalbin bozuk, deyin. İsterseniz komplo teorisi deyin ama ben ciddi ciddi düşünüyordum. Sanki berberlerle okul müdürleri arasında gizli bir anlaşma vardı. Berberler şöyle demiş olabilirlerdi mesela:

–“Hocam, siz bir demiryolu çizip gönderin, biz gerekeni yapalım. Siz başlayın, biz bitirelim. Aldığımız tıraş paralarından da okulun kırtasiye masraflarına bir miktar katkıda bulunalım.” Aslında bu konuda bir önerim de vardı. Şöyle ki: Her okulda kadrolu bir berber çalıştırılrsa... Bu berber, müdürün yanağına tebeşirle işaret koyduğu saçını uzun öğrencileri tıraş etse, tıraş parasını da öğrencinin harçlığından kesse olmaz mıydı? Bence olurdu.

Bunun birkaç yönden faydalı olacağını düşünüyordum:

1. Öğrencilerin onuru incinmezdi.
2. Berberlere yeni bir iş kapısı açılırdı.
3. Müdür Bey zahmete girmemiş olurdu.
4. Müdür Bey’in masasının gözünde makas bulundurma sorumluluğu ve zorunluluğu ortadan kalkardı.
5. Öğrenciler derste olmaları gereken saatte o sokak senin, bu sokak benim, kuaför aramazlardı.
6. Yılın öğrenci tıraş modası okul berberi tarafından belirlenir ve uygulanırdı.
7. Tıraş ücretleri cep harçlıklarından kesileceği için, öğrenciler saçlarını uzatmaya kalkışmazlardı.

Denemeye değmez miydi?

Önerimin tek olumsuz yanı vardı: O da Müdür Beyleri kuaförlük hobisinden yoksun bırakması.

Onu da hoş görürlerdi herhâlde.

ÂŞIK/ŞAİR ATIŞMASI/2

◆ Âşık Cemal Divanî

Âşık Cemâl Divanî:

Tayyib Hoca'm Erzurum'a bir gelsen
Hal hatır sormayı bırakmadılar.
Ramazanda oruç yiyeni bulsan
Kafayı kırmayı bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

İnsanlar bozuldu söz boşa çıktı
Al götür sormayı bırakmadılar.
Kuş süründü balık kavağa çıktı
Bulguru yarmayı bırakmadılar.

Âşık Cemâl Divanî:

De çakala ortalığı germesin
Tilki kral olup sefa sürmesin
Yeter ki bir tane bozkurt görmesin
Finolar ürmeyi bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Bocular finolar ürerse ürsün
Namertler dünyanın sefasın sürsün
Gönlü olan gönlü meydana sürsün
Kasnağı germeyi bırakmadılar.

Âşık Cemâl Divanî:

Hasta halimize dayanmaz yürek
Sofrada ne bal var ne yağ ne börek
On asırdır anavatan diyerek
Bu köyde durmayı bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Hasta da bizdendir ilaç da bizde
Artık mert olan da durmuyor sözde
Gerçek âşık olan kavrulmaz közde
Bu sırra ermeyi bırakmadılar.

Âşık Cemâl Divanî:

Ben de hayret ediyorum bu hâle
Şehit verdik al bayrağa hilâle
Sultan Alparslan'dan Gazi Kemal'e
Cepheyi yarmayı bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Yâr uzakta yaren gelmez yakına
Yiğit odur erdem ile bakına
Kimse koymaz gönlümüzü çıkına
Bir kere görmeyi bırakmadılar.

◆ Tayyib Atmaca

Âşık Cemâl Divanî:

Savaşmış bu yurdun gelini kızı
Taşımış yürekte çok derin sızı
İlaç zannetmişler karasakızı
Yaraya sarmayı bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Keyf çatıp duruyor tuzu kurular
Tezeğe konuyor artık arılar
Oynaş arar oldu koca karılar
Tuzaklar kurmayı bırakmadılar.

Âşık Cemâl Divanî:

Kimi kara bildi kimisi de ak
Bir yanda namus var bir yanda bayrak
Bin yıl oldu kan emiyor bu toprak
Yurda can vermeyi bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Daha dün kardeşlik ne oldu bize
Kimi dağa göçtü kimi denize
Al bayrak gölgesi düştü benize
Toprağa vermeyi bırakmadılar.

Âşık Cemâl Divanî:

Vatan elden çıktı çok ah ettiler
Kalpleri Beytullah dergâh ettiler
Kazmayı küreği silah ettiler
Düşmanı vurmayı bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Canı cehenneme altta kalanın
Çektikçe kuyruğu uzar yalanın
Âlimler akrebin cahil yılanın
İzini sürmeyi bırakmadılar.

Âşık Cemâl Divanî:

Der Cemal Divanî inatlarına
Hürriyet taktılar kanatlarına
Bir gece atlatıp kıratlarına
Savaşta yormayı bırakmadılar.

Tayyib Atmaca:

Atmaca gönlünde bir murat kaldı
Ne Köroğlu kaldı ne kırat kaldı
Elimde ne ferman ne berat kaldı
Derdimi dermeyi bırakmadılar.

GENÇ BİR ŞAİRİN GÜNLÜKLERİ

◆ Abbas Garaboğa

Bugün akşama kadar matbaa matbaa dolaşım. 15.000 adet kitap bastıracağımı duyan her matbaacı benimle ilgilendi. En son gittiğim yaşlı matbaacı ise bana uzun uzun nasihat edip “Gel 1.000 adet basalım. 15.000 kitabı satamazsın. 1.000 kitabın bile çoğu elinde kalır.” dedi. Adam gerçekten çok komikti. Benim niyetim 15.000 kitap bastırmak olsa da kağıt ithal olduğundan ve dolar yükseldiğinden maliyetler çok yüksek çıkıyor. Benim bu parayı peşin olarak verebilmem imkansız. Kitap yayımlandıktan bir ay sonra paranızı fazlasıyla vereceğim dedim ama kimse vadeli işe yanaşmadı. Galiba dönüp dolaşıp yaşlı matbaacının kapısını çalacağım. Onun verdiği fiyat makuldü. Öğrenci bütçem bunu bile karşılamaya el vermiyor. Yarın memlekete dönüp ameleliğe gideceğim. Biraz da babamdan para koparabilirsem okul açıldıktan sonra kitabımı çıkarırım.**26.07.20..**

İki aydır köpek gibi çalışıyorum. Hiç alışık olmadığım ağır işlerde çalışım. Bu yüzden günlük yazamadım. Kitap çıkarmak için yeterli parayı borç harç tamamladım. İnternette gezinirken bir site buldum. Fiyatları çok uygun. Kitabınızı maille gönderiyorsunuz, iki haftada kitap basılıp adresinize geliyor. Buraya mail gönderdim. Parayı peşin yatırdığım için ekstra indirim de oldu. Kitap 1.000 adet basılacak, yayıncı 200 kitap alacak, geri kalanını bana verecek. İstersem kitapların tamamını da bırakabilirim. Yayıncı satıp bana telif verecek. Ayrıca kitabın yeni baskıları ücretsiz yapılacak. Ben 800 kitabı almak istediğimi söyledim. 800 kitap en fazla bir haftada biter diye düşünüyorum.**28.09.20..**

Yayıncı iki hafta demişti, neredeyse bir ay oldu, hala kitaptan ses yok. Yayıncıyı arıyorum, “Yakında çıkıyor.” diyor, mail atıyorum “Baskıda.” diyor. Artık sabrım kalmadı.**27.10.20..**

Kitabım bugüne kadar yayımlanmadı. Yayıncı hala “Baskıda.” diyor. Canım çok sıkkın. Birazdan yayıncıyı tekrar arayıp ağzıma geleni söyleyeceğim.**15.12.20..**

Çok mutluyum. Kitaplarım geldi. İlk defa adımın bir işe yaradığını gördüm. Nasıl mı? Lisedeyken sesimi kalınlaştırır, Kurtlar Vadisi’ndeki Şahin Ağa’nın taklidini yapardım. Arkadaşlar çok beğenir, gülmekten kırılırlardı. Birkaç kişiyi telefonda işletip korkutmuştuk. 4 gün önce yayıncıyı aradım, telefonda tartışık. Sesimi kalınlaştırıp “Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Bana Abbas Garaboğa derler.” dedim. Yayıncının ses tonu birden değişti. Sanırım adam korktu. “Abi bir gün daha müsaade et.” dedi. Ertesi gün mail adresime kitabın kapağı geldi. Bir sonraki gün yayıncı arayıp kitap basıldı, yarın kargoya vereceğiz.” dedi. Bugün de kitaplarım geldi. Meğer ne kadar kolaymış. Sıkı dur Türkiye Berke Can geliyor!**19.12.20..**

Kitabım yayımlanalı aylar oldu. Benim hayatımda hiçbir değişiklik olmadı. 800 kitaptan 15 tanesini satabildim. 15 kitaptan 7’si için para isteyemedim yani bir nevi hediye etmiş oldum. Geri kalan 8 kitabın 3’ü verisiye. 1’ini kendime sattım. Geri kalan 4 kitabı oda arkadaşlarım aldı. Neden kimse almıyor, anlamıyorum. Kitaplar odada yığılı duruyor. **13.03.20..**

Bu kitaplar başıma bela oldu. Oda arkadaşlarım değişti. Kitaplar yer kaplıyor. Mırın kırın ediyorlar. Sahaflara, kitapçılara götürüp dağıtacağım. Parasını satınca versinler.**10.11.20..**

Kitapları kitapçılar da almadı. Ben de bir arkadaşın evine bıraktım. Yanıma 30 tane kitap aldım. İhtiyaç olursa gider arkadaşın evinden alırım. **15.11.20..**

Bugün kitapları yeniden yurda getirdim. Arkadaşım evi boşaltıyor. Yazın yurтта dursun, tatil dönüşü bir yer daha ayarlarım.**15.06.20..**

Bugün resmen kabus gibiydi. Tatilden döndüm. Bizim yurdu tamamen boşaltıp kız yurdu yapmışlar. Erkekleri başka bir semtteki yurda vermişler. Beni içeri sokmadılar. Kitapları sormadığım yer kalmadı. Kimse görmemiş, nerede olduğunu bilmiyor. Memurlara telefon numarası bıraktım, kitaplar bulunursa beni arasınlar diye. **18.09.20..**

Şimdi düşünüyorum da kitapların kaybolması aslında iyi oldu. Nasıl olsa satamayacaktım. Koyacak yerim de yoktu. Millet şiirden anlamıyor. Artık şiir yazmayacağım. Kendime yeni bir uğraş buldum. Belediyenin resim kursuna kaydoldum. Resim konusunda çok yetenekli olduğumu düşünüyorum. Çok yakında milyonluk resimler yapmaya başlayacağım.**23.12.20..**

-bitti-

FEYSBUKA

◆ **Abdülkadir Dağlar (Cibâlî)**

Yüz kitâbı kitâb yüzü nedir ki
sen herkese çok yüz verdin a feysbuk
kıyâfetnâmeler sûret okurmuş
ne çok elbise giydirdin ha feysbuk

kimi kâhin kimi şâhîn olurken
kiminden türlü türlü yüz kaparsın
ne âlimler feylesoflar dururken
ukalâyı da saydırdın ya feysbuk

ne kitâb mekteb-i edeb imişsin
çoğu âşık oluvermiş bir ânda
ne şâirler var imiş halk içinde
yüzer biner başa sardın da feysbuk

cibâlî kimi okur kitâbından
ne şeyler öğrenir her bir bâbından
kimesne nesne renk verir kabından
sûretten sûrete erdin a feysbuk...

SÖYLESEM BİR TÜRLÜ

◆ **Musa Serin**

Yüreğim kabardı, dilimse şişti
Söylesem bir türlü, yazsam bir türlü.
Sabır dedim sabır, huyum değişti
Söylesem bir türlü, yazsam bir türlü.

Pantol giymiş, çıplak gezer Sunalar
Etrafında dolanıyor danalar
Akşam olmuş, gözü yaşlı analar
Söylesen bir türlü, yazsam bir türlü.

Söylemek kolay mı, düşünmezsen boş
Arzular hayvanî, koştur babam koş
Fikirse ukala, düşünce sarhoş
Söylesem bir türlü, yazsam bir türlü.

Gözlükler kafada, fırıldak gözler
Şöhretin peşinde söylenen sözler
Olmaz desem olmaz, kızarmaz yüzler
Söylesem bir türlü, yazsam bir türlü.

Aşk koymuşlar cinselliğin adını
Fuhuş yapan bayan "hayat kadını"
Vallahi değişmiş damarda kanı
Söylesem bir türlü, yazsam bir türlü.

D U Y U R U

Bu Kara Lastik benim ilk ayakkabımdı. Tekrar o günlere doğru bir yolculuk yapmak istiyorum. Beni de almadan yola çıkmayın diye aklınızdan geçiriyorsanız safya kontenjanımız sınırlı olduğunu bilin ona göre tez yazanda yazınızı gönderin. Geç haberder oldum diyenler sakın torpil bulmak için çaba sarfetmesinler!

Aha buraya göndereceksiniz
acikkaradergi@gmail.com

ÖĞRETMENLER ODASI

◆ Erhan Çamurcu

Dersin bitmesine birkaç dakika var. Nazife Abla, elinde tepsiyle merdivenleri güç bela çıkıyor. Geçen hafta gittiği doktor, bir süre dinlenmesini ve mümkünse bundan sonra ağır iş yapmamasını tavsiye etmişti ama iki çocuğunu okutabilmesi için bu işe ihtiyacı var. Abisi olacak o hayırsız, satacak bir yer kalmayınca annesiyle babasını da Nazife Abla'nın evine getirip bırakmasaydı kazandığı üç kuruşla evini geçindirebiliyordu aslında ama kocası da işten çıkarılınca altı nüfusun yükü kadıncağızın üzerine kalmıştı işte. Yine de şükrediyor Allah'a; millet iş bulamıyor bu devirde. Okulda çalışmayı kim istemez ki; öğretmenlerin çaylarını hazırlıyor, odalarını temizliyor. İki çocuğunu okutan, onlara güzel bir gelecek, sağlam bir karakter kazandıracak olan öğretmenler yorgunluklarını onun taptaze çaylarıyla çıkarıyorlar. Nazife Abla'nın çocukları başka bir okulda okuyorlar ama o bütün öğretmenleri sanki kendi çocuklarını okutuyormuşçasına sevip sayıyor.

Dirseğiyle kapının kolunu aşağıya ittirerek açıyor öğretmenler odasının kapısını. Tepsiyi masanın üzerine bırakıyor, sessizce çıkıyor. Bir sonraki teneffüs için taze çay demlemek üzere aşağıya iniyor. Çay ocağının kapısını kapatırken teneffüs zilini duyuyor. Bodrum katta bulunan yerinden çocukların gürültüsünden uzak olduğu için memnun olduğunu söylese de havasızlıktan ve güneş görmemesinden ötürü oluşan rutubet dizlerindeki rahatsızlığı artırıyor. Normal zamanda halinden dert yanmayı sevmese de özellikle akşamın yorgunluğu çöktü mü okuldaki diğer işçilerle konuşurlarken anlatıyor bunları. Hiç anlatmasa içi içini yiyecek diye korkuyor.

Teneffüs ziliyle beraber öğretmenler odası doluyor. İlk önce fizik öğretmeni giriyor içeri, çayını alıyor; cam kenarında, peteğin yanındaki her zamanki yerine oturuyor. Çayından bir yudum alıp bardağı pencerenin önüne bırakıyor. Cep telefonunu açıyor, geçen teneffüs aldığı hissenin yüzde kaç yükseldiğini hesaplıyor. Bu sırada matematik öğretmeni de giriyor içeri.

-“Hayret bi şey arkadaş!”

-“Hayırdır Ahmet Hocam?” Fizik öğretmeni kafasını kaldırmadan, gayet kayıtsız bir şekilde soruyor bu soruyu. Ahmet Hoca aynı kayıtsızlıkla cevap veriyor:

-“Eğitim sisteminin iyice içine ettiler!”

-“...”

Fizik öğretmeni hissesini garantiye aldıktan sonra kafasını kaldırıyor ve Ahmet Hoca'ya:

-“Senin eğitimle ne işin var arkadaş, gir çık sınıfına.” Bu sözü güngörmüş bir adam tavrıyla söyleyip devam ediyor:

-“On beş yıldır şikâyet ediyoruz, bir adım ileri gidemedik.”

Ahmet Hoca, bir şey söylemenin faydasız olduğunu düşünüp susuyor. Birer ikişer bütün öğretmenler çaylarını alıp her zamanki yerlerine yerleşiyor. Coğrafyacı Serkan Hoca, kafasını telefondan kaldırmadan:

-“Şuna bak arkadaş ya, dün yedi yirmi ikiden almadığımız hisse bugün dokuz kırkı görmüş!”

Bedenci Ali gülererek karşılık veriyor:

-“Ulan üç kuruş parayla başımıza borsacı kesildiniz ha!”

Tarihçi Murat Hoca herkesin duyacağı şekilde:

-“Valla ben borsa morsa bilmem, bizim önceki okulda arkadaşlar beş kişi bir arsa aldılar iki sene önce, yüz elli bine. Geçenlerde öğretmenevinde görüştük, sekiz yüz bin veriyorlarmış da satalım mı bekleyelim mi diye tartışıyorlardı.” Edebiyatçı Mustafa Hoca destek çıkıyor:

-“Bence de en sağlam yatırım toprak arkadaş.” Birden fizikçi Kamil Hoca'ya dönüyor:

-“Ne oldu lan bu hafta, hani üç tane atıyordu Fener?”

-“Hakem beşinci dakikada penaltıyı verseydi üç de atardık beş de!” Kamil Hoca o anda hakemi bulsa bir kaşık suda boğacak kadar sinirleniyor. Mustafa Hoca bilerek üzerine gidiyor:

-“Ulan, hakem sizin iki oyuncunuzu atmadı; rakibin bir penaltısını vermedi. Gözünün önünde çocuğun ayağına bastılar yine görmedi!”

-“Hadi lan ordan, sizin maçı da gördük!”

İngilizceci Rasim Hoca, telefondan kafasını kaldırmadan dinliyor herkesi. Akşamki halı saha maçına kimlerin geleceğini soruyor. Kadroyu yazıyor ve guruba mesajla gönderiyor. Bu önemli işi bitirir bitirmez

telefonu masaya koyup tarihçiye dönüyor:

-“Arabayı koydum ilana!”

-“Vayy, kaç yazdın?”

-“Elli sekiz beş yüz.”

-“Ne alacaksın, buldun mu bi şey?”

-“Bilmiyorum, bakıcaz!”

-“Kaç paralık bi şey düşünüyorsun?”

-“Valla öyle yüksek bi şey alamayız şimdi; seksen, doksan bakıcaz artık.”

İkinci el araba piyasasının yüksekliği yüzünden sıfır araba almaya da sıcak bakıyor Rasim Hoca;

-“ÖTV’de de iyi indirim var bu ara” diyor.

Biyolojici Tekin Hoca, başını telefondan kaldırmadan:

-“Seçimden sonra piyasalar düzelecekmiş. Piyasaların içine ettiler, şimdi oy için millete yalan söylüyorlar. Satacak bi yer de kalmadı, bakalım bu sefer nereyi satıp milleti kandıracaklar.”

Bu sırada öğrenci zili çalıyor. Koridordan öğrencilerin gürültüleri gelmeye başlıyor. Teneffüs boyunca sosyal medyadaki beğeni ve yorumlarını inceleyen ve bütün beğenilerine itinayla karşılık veren Leyla Hanım birden memnuniyetsiz bir şekilde:

-“Şunlara bak, öküz gibi böğürüyorlar!”

Kitabın kapağını kapatıp çantasına koyan Alev Hanım gülererek karşılık veriyor:

-“Öküz geldiler, öküz gidecekler; ağzını açıp iki laf etsen sen suçlu olursun!”

Bütün öğretmenler arifane bir olgunlukla başarılarını sallayıp hak veriyor Alev Hanım’a.

Kamil Hoca destek çıkıyor:

-“Yok hocam yok, bu işin yapılacak bi tarafı kalmamış; bakan bile çıkıp öğrencime dokunan öğretmene ben dokurum derse ne çocuklara güç yeter ne ailelerine.”

Rasim Hoca, bu anı bekliyormuş gibi:

-“Biz, öğretmenler odasının olduğu kattan geçerken korkudan ses çıkaramazdık, çarşıda görsek bile yolumuzu değiştirdik.”

Müdür Bey sert bir şekilde kapıyı açıp hiçbirinin yüzüne bakmadan:

-“Kat nöbetçisi olan arkadaşlar, lütfen herkes görev yerine geçsin; öğrenciler okulu yıkacak, katlarda bi Allah’ın kulu yok!”

Müdür Bey, geldiği gibi hışımla çıkıyor. Kapı rüzgârın da etkisiyle sertçe kapanınca Tekin Hoca:

-“Ulan, iki dakika rahat yok şu okulda!”

Tam öğretmen zili çalmıştı ki Mustafa Hoca bir fıkra anlatmaya başlıyor. Fıkranın sonunda bütün g..tlerin müdür olduğunu vurgulayıp kahkahayı patlatıyor. Öğretmenler birer ikişer sınıflarına çıkarken yarım kalan sohbetleri de koridorda devam ediyor. Hazır ders zili çalmışken öğretmenlerin bir kaç tuvalet ihtiyacını, bir kaç da sigara ihtiyacını karşılamak için arkadaşlarından izin istiyor.

Öğretmenler borsa, futbol, siyaset ve araba gibi mühim işlerine ara verip sınıflarına gittiklerinde Nazife Abla boşalan bardakları toplamak için içeri giriyor. Tepsiyeye doldurduğu bardaklarla beraber bodrum kattaki çay ocağına inerken dizlerindeki ağrının iyice arttığını hissediyor. Dinlenmek için pencerenin kenarına yaslandığında Rasim Hoca’yla tarihçiye görüyor bahçede. Arabanın etrafında geziyorlar. Rasim Hoca, tarihçiye bir şeyler anlatıp duruyor. Bu sırada müdür bey koridorda bağrıışan öğrencilere soruyor:

-“Dersiniz ne oğlum, niye dışarıdasınız siz?”

-“Tarih hocam.”

Müdür bey sinirli bir şekilde:

-“Nerde hocanız?”

-“Bilmiyoruz hocam, geçen derste geç geldi.”

Öğrencilerden biri lakayt bir şekilde:

-“Sigara içiyordur hocam!”

-“...”

Nazife Abla, duyduğu sözlerin acısını dizlerindeki yorgunluğa ekleyerek aşağı iniyor.

YAZILARIMA AZİZ OKUYUCULARIMDAN GELEN MEKTUPLAR

◆ Sabit Eymen

“Bu çağda da mektup yazan okuyucu mu varmış?” demeyin hemen ‘dolmuşa binerek’. Okuyucu mektupları dediysem bir nevi onlardan gelen olumlu ya da olumsuz mesajları kastediyorum elbette.

Zaman zaman yazdığım ve çoğu kere içerik itibariyle konudan konuya atladığım gibi bir izlenim sezilen yazılarıma, farklı şekillerde tepkiler verildiğini müşahade ediyorum. Öyle değişik yorumlar var ki bunlar bir yazı konusunu aşacak kadar geniş olmakla birlikte biz hülasa etmeye çalışalım.

Hülasa etmek dedimse, malumunuz her bir yazımda günden güne konuşma dilimizde daha az yer işgal eden kelimeleri kullanıyorum. Eleştirildiğim konulardan birisi de bu şekilde yazı yazmam (yazı yazmak da ne demekse, tıpkı bizim Çoğulhan kasabasında komşularımızın arazide ekili tarım ürünlerini sulama işi için “su sulamak” demeleri gibi bir şey) zaten.

Nitekim okuyucularımdan Süleyman Bey:“Yahu kardeşim nedir bu yazılardaki üslubun öyle! Sanki ansiklopedik notlar okuyor gibi oluyor insan. Şu konuları herkesin rahatlıkla anlayacağı şekilde yazıp da bize detay bilgi vermesen olmaz mı yani?” diye sitem ediyor ki haksız da sayılmaz hani. Neyse paragrafın başına dönecek olursak, yeni ve genç okuyucular için izah sadedinde yazalım bari “hülasa etmek” özetlemek demek.

Efendim tek muteriz okuyucum Süleyman Bey olsa iyi, hele bir de Üveys kardeş var ki adeta “Böyle dost düşman başına” diyesi geliyor insanın. Alimallah, eleştirisinde sınır tanımıyor. Hem de gören duyan farklı yorumlayan, hatta yanlış anlayan olur demiyor ve alenen sosyal medyada yazımı okuduktan sonra verip veriştiriyor. Geçenlerde: “Yine 10 dakikam çöpe gitti sayende. Bırak bu incir çekirdeği dolduramaz konuların peşine takılmayı. Bunları yazarak hem kendinin hem de bizim vaktimizi ç/alma. Seni seviyoruz” diyor. Nasıl sevmekse, ey kardeş sana ‘ucu yanık mektup’ yazmadık ki, okuma o zaman bizim yazıları diyemiyoruz tabii. Kabul etmek lazım ki tüm mesajlar bu yönde değil Allah’tan. Arada bir de olsa gönül okşayan, yazma isteğimizi kamçılaman cümleler yazıp kadir kıymet bilenlerle de karşılaşırız. Nitekim, şimdilerde Katib-i adl olarak vazife yapan eski avukat arkadaşlarımdan Erdal Bey sahici anlamda: “Mustafa Kutlu hikayeleri tadında bir yazı” diye takılıyordu. Acaba gayri ihtiyari olarak mı yazdı yoksa fevkalade mi buldu okuduklarını diye hemen telefona sarılıp sorularıyla sıkıştırıyorum onu. Böyle yapmaktan kastım elbette ki yazdıklarını sözlü olarak teyit etsin diye, zaten siz kastımın bu olduğunu anladınız. Sayın noterimiz baktı ki benden yakasını kurtaramayacak: “İltifat değil gerçek duygularımı ifade ettiğimi belirtmeliyim” demek zorunda kaldı.

Tabii bir de bu yazıların paylaşıldığı muhtelif ortamlar var. Mesela, Açıkara isimli elektronik dergi de (e-dergi) bunlardan birisi. Lakin bu dergi mizah ağırlıklı olduğu için her yazıyı bu mevcuteye gönderemiyorum. Şimdi “Hem e-dergi diyor hem de mevcuteye şekilde ifade ediyorsunuz, bu tenakuz değil mi?” diyenleriniz olacak. Elbette çelişki değil ey azizler. Yıl içinde elektronik olarak internet ortamında yayınlanan dergi, dönem sonunda en muhterem okuyucuları için (tabii ki bedeli mukabilinde ve ptt kargo dahil) cüzi bir mangır karşılığında (yalnız buradaki “mangır” kelimesini argo anlamında kullanmadığımızı, çok çok eskilerin “para” kelimesi yerine kaim olmak üzere bu sözcüğü kullandıklarını da yazmalıyım) sahiplerine ulaştırıldığını bildireyim. Ayrıca ne kadarının hukukçu olduğu bilinmeyen (en azından bir kısmının hukukçu olmadığı yazılarıma verilen tepkilerden az çok anlaşılıyor) “Hukuk ve Edebiyat” isimli face sayfasında da yazı paylaşıyorum. Buradaki yazılar ağırlıklı olarak hukuki konular ve uygulamalara yönelik eleştirel yaklaşım yahut adliyelerde yaşadığımız-karşılaştığımız konuların biraz da mizahi bir tefsirini içeriyor. Hatta seyrek de olsa kimi zaman o kadar hukuka aykırı olan tutum ve kararlarla muhatap oluyoruz ki adliyelerde yazdıklarına okuyanların inanası da gelmiyor. Gerçi başımdan geçmese bende inanmazdım ya! Bu kabil paylaşımlara yapılan yorumların bir kısmı sayfa sebebiyle hukukçu olduğunu zannettiğimiz oysa yorumlarından bu yönde bir ihtisas sahibi olmadıkları aşık olanlar ile daha ziyade avukat meslektaşlardan geliyor.

Meslektaşlarımıza pozitif ayrımcılık (bu her ne demekse sevmedim ama yazdım gitti) yapalım. Avukat arkadaşın şöyle bir tepkisini görüyoruz mesela: “Üstadım bu yazıyı erinmeden nasıl yazdınız”. İyi de kardeşim, benim Zeynep ebemin tekerlemesini hatırlıyorum sizin bu cümlelerden. Rahmetli bazı olaylar karşısında tepki olarak “Erinenin oğlu kızı olmazmış” derdi. Şimdi bu ne demek “erinmek” diyecek olan olursa baştan söyleyeyim, ne bu yazıda ne de başka yazıda bu kelimenin bizim bölgedeki anlamını açıklamayacağım. Öğrenmek isteyenler sözcüğün Türk Dil Kurumu internet (hadi hayırma onu da yazayım günah benden gitsin: tdk.gov.tr) adresinden ya da uygun gördüğünüz başkaca internet sitelerinden bakınız bir zahmet.

Başka bir grup ise yakınlarım içerisinde yazılara karşı tavır alanlar. Birisi “Sen bu yazıları adı ‘Açıkkara’ mı yoksa başka ‘Kapalıkkara’ mı neyse o dergide yayımlasınlar diye para ödüyorsundur.” diyor. Diğeri, “Kaç kez söyledim şu şiirleri sosyal medyada paylaşma, kıymeti azalır diye, dinlemiyorsun beni!” şeklinde serzenişte bulunurken, üçüncüsü “Bu yaştan sonra şiir yazmak, yazı paylaşmak(!) insanın inanası gelmiyor sana.” diyor. Ben de şaşırıyorum ey okuyucularım. Bari siz bana bir yol gösterin, ne yapayım, bırakayım mı bu yazma paylaşma işlerini?

Sadece bu kadarla sınırlı olsa iyi, bazı whatsapp gruplarında da paylaşıyorum yazılarımı. Gördüğümüz gibi pazar alanı bir hayli geniş benim açımdan. Bir whatsapp grubunda, arkadaşlarımdan İbrahim Bey hemen topa girip, “Bu gine bize Çin işkencesi gibi uzun uzun yazmış. Biriniz okusun da ne diyor bana özetlesin.” diyor. Uzun diye laf ettiği yazım da en fazla 6 sayfa filan. Bilmiyor ki ben zaten özet kısmını paylaşıyorum onun bulunduğu gruplarda. Yoksa kısa yazım bile 12 sayfadan aşağı olamıyor nedense. Gerçi biraz önce ismini andığım Süleyman Bey kardeşim, “Yahu siz şimdi inanmayacaksınız belki ama adam (burada kastettiği ben oluyorum) konuştuğu gibi hızlı yazıyor. O sebeple yazının uzun olduğunun farkında bile değil. Bu sebeple maruz görmeniz lazım.” diyor. Bu sözyle İbrahim’i mi yoksa beni mi destekliyor anlayabilmış değilim.

Ha unuttuyordum az kalsın, bir de “Habername.com” isimli internet sitesinde yazıyorum. Yazıyorum desem de düzensiz birkaç paylaşımından ibaret onlar da. Habername.com sitesinde (Bu site kendisi ecnebi memlekette olan bir arkadaşım tarafından kurulmuştur. Düşünebiliyor musunuz, bu sitenin sahibi olan arkadaşımızın girişimciliğini! Bizler Türkiye’de bir apartman dairesi alabilmek için on yıl taksit ödüyoruz, Kemal Bey kuzeyinde mi yaşıyor güneyinde mi bilmem ama Amerika’da site sahibi olmuş!) Burada daha ziyade siyasi mizah ve günlük havadis kabilinden olan yazılarımı paylaşıyorum. Nitekim oradaki son yazım, “Patates ve Soğanda İndirimli Satışlar/Tanzim Satışlar” başlığını taşıyordu. Lakin sonra yazı talep eden olmadı. Öte yandan takip ettiğim kadarıyla, bu internet sitesindeki yazılarımın altına herhangi bir yorum yapılmadı bugüne değin. Artık birkaç ay daha yorum yapan olmazsa mecburen mahlas kullanarak ben o yazıları yerden yere vurmazsam ne olayım!

En çok hangi yazılarımın tepki aldığını soracak olursanız, Kağıttepe belediye başkan adaylığımı açıkladığım yazı ile bu konuya dair sonradan yazdığım iki ayrı yazıdır diyebilirim. Zira özellikle ilk yazının başlığını okuyan hemen “hayırlı olsun, sana yakıştırdı, geç bile kaldın” anlamında yorum yaparken, bir kısım tanıdıklar da hemen telefona sarılıp büyük bir sevinçle şahsımı tebrik ettiler.

Öyle ki Susurluk ilçesinden bir partiden aday aday olan tanıdığım, “Başkanım hayırlı olsun belediye başkan adaylığınız. Bendeniz de Susurluk’ta belediye başkan adaylığımı açıkladım. Size dua edeceğim. Ben de ayrıca desteğinizi beklerim.” dediğinde, ne cevap vereceğimi şaşırmıştım.

“Halkımın Umumi İsteği Üzerine Kağıttepe Belediye Başkanlığına Aday Oluyorum” başlıklı yazımı okuyan, yada başkalarından duyan akrabalarım bu işe pek inanmamış olmalı ki (siyasetle ilgilenmediğimi yakinen bilmiş olmalarına rağmen) bu işin aslı nedir diye aradılar. Memleketten bazı arkadaşlarım, ah-bap-yaran ile konu komşu ve emmim dayım da bu şekilde arayanlar arasındaydı. Telefonla irtibat sağlayanlardan bir kısmı seçim çalışmalarına maddi destek vaadinde de bulundular sağ olsunlar. Bu seçim geçti ama (Allah ömür verirse) 2024 mahalli idare seçimlerinde, Kağıttepe belediye başkanlığına gerçekten aday mı olsam acaba?

Söz siyasetle ilgili yazılarıma verilen tepkilere gelmişken, çoğunluğu orijinal olmakla birlikte, ikisini buraya almakta fayda mülhaza ediyorum.

Bir takipçimin; “İstanbul’un Kağıttepe diye bir ilçesi var mıydı?” şeklindeki sorusuna, başka bir okuyucu, “Nasıl bilmezsiniz! Kılıçdaroğlu 2009 senesinde Silivri tarafında kurmuştu” diye cevap veriyordu.

Başka birisi, “Kağıttepe Edirne’nin mi ilçesi?” diye sorduğunda, Hüseyin Bey isimli bir arkadaş cevaplamakta geçikmiyor ve: “Edirne’de Kağıttepe diye bir ilçe yok. Fakat Kağıttepelilerin % 70’i bizim Edirne’de oturuyor!” diyordu.

Uzun yıllar Çeliklepe mahallesinde ikamet eden (bu mahalle Kağıthane ilçe sınırlarındadır) şu anda ise Malatya’ya yerleşmiş olan bir okuyucu ise her üç yazıma yaptığı yorumda, adaylığım için başarı diledikten sonra “İlçenin ismi Kağıttepe değil, yanlış yazıyorsunuz, orası Kağıthane.” diye uyardıktan geri kalmıyordu. Bir kısım arkadaşlarım da belediye başkan adaylığına dair her üç yazıyı da okumuş ve zihinleri karışmış halde arıyor ve farklı sorular yöneltiyorlardı. Bunlardan kendime yakın hissettiğim birisine: “Hasan Bey, siz yazının tamamını okudunuz mu?” dediğimde cevap olarak “Okudum ama neden Kağıttepe kelimesinin sonuna (!) işareti konulmuş anlayamadım.” diyordu.

Diğer yazı konularına dair verilen tepki ve yorumları atlamak suretiyle gelelim en son kaleme alınan “Güvercin Suyuna Bulgur Pilavı” mevzuuna. Burada yeri gelmişken hemen belirteyim ki yazılarım hakkın-

da yorum yapısın yapmasın geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edildiğimi biliyorum! Nitekim bazı okuyucularımın yazıları ailecek (eskiler maaile derlerdi) takip edip okuduğunu da biliyorum. Nereden biliyorsunuz dersiniz, (hadi biraz da abartayım) geçenlerde sanayi sitesinde çalışan bir esnaf arkadaştan duydum.

O arkadaş diyor ki: “Gün boyu yemek yememiştim. Zaten bizim işyerine (Vahdet Otomotiv) yemek servisi yapan firmanın getirdiklerini yiyebilene aşk olsun. Akşam yorgun argın eve vardığımda fena halde acıkmıştım. Daire kapısı açılırken duyduğum yemek kokusuyla neredeyse üç gündür iftar etmeyen oruçlu biri gibi mutfağa yönelttim bakışlarımı. Hanım sofrayı kurmuş, tabaklar yemek masasına dizilmişti. Eşim kapıyı açtıktan sonra hemen salona geçti. Ben de doğrudan mutfağa koştum tabii. Yemek masasına oturdum ama baktım ki mutfağın (aslında tüm evin) sahibi bir türlü gelmiyor. Yerimden kalkmadan salona doğru seslendim, “Hanım tez gel ben fena açım.” dedim. Ancak gelmek yerine, içeriden ses veriyor, “tamam geliyorum” ama bir türlü gelmiyor. Hiç böyle yapmazdı, bir iki daha seslendim ne gelen var ne giden. Bizim ufaklığa, “Oğlum annen ne yapıyor salonda? Gelsin de yemek yiyelim.” dediğimde oğlum, “Baba, annem galiba bilgisayarda bir şey okuyor.” demesin mi! Şaşırdım “Nasıl yani oğlum? Annen ne okuyor ki, en son geçen yıl benim zorumla bir küçük kitap okumuştun?” diyerek salona doğru yöneliyorum. Bir de ne göreyim, meğer bizim hanım, face sayfamda ‘Güvercin Suyuna Bulgur Pilavı’ başlıklı bir yazıya dalmış, beni bile fark etmedi. Ne okuyorsun öyle dalmışsın dediğimde başını kaldırıp, “Ya kim bu Sabit Eymen, aynı bizim oralılar gibi gençlerin askere uğurlanmalarını yazmış. Yazıyı bitirmeden, bilgisayarın başından mümkün değil kalkmam.” demesin mi?

Evet ey azizler, bu güvencin suyuna pilav konulu yazıya çok farklı yorumlar da yapıldı telefon görüşmelerinde. Bir çok arkadaşımın/okuyucumun unuttuğu bir güvercin ve kuş hikayesi varmış meğerse. Onların tümünü buraya alacak olsak işin içinden ben bile çıkamam. Ancak facede yazıyı okuyup da konunun ehemmiyetine binaen whatsaptan özel mesaj gönderen Ali Bey’in yazdıklarını sizinle paylaşmadan bu yazıyı nihayete erdirirsem eksik kalır bilesiniz. Ali Bey mesajında: “Sabit Bey, öncelikle güvercinin sağ mı, ölmüş mü olduğunu bilmek lazım. Onu da öğrenmek için bir yerden biraz buğday alıp arkadaşınıza götürüp ‘senin güvercine buğday getirdim, benim de hayrım olsun’ dersin. Şayet buğdayı almak istemezse, bil ki güvercin ‘pilav üstü’ olmuştur. Yok, “Sağ olasın, iyi ki getirdin yemi de bitmek üzereydi.” derse güvercin hayatta demektir.” diyordu.

HADİ GARI

◆ Hayrettin Önder

Yalım vuruyor bacadan,
Uyan artık hadi gari.
Sabah geç olur geceden,
Uyan artık hadi gari.

Camiye çan asmadan,
Ezan sela susmadan,
Sürüyü kurt basmadan,
Uyan artık hadi gari.

Surda bayrak inmeden,
Düşman sırta binmeden,
Tez davran, didinmeden,
Uyan artık hadi gari.

Sözüm değil kehanet,
Gayet açık, gayet net,
Her tarafta ihanet,
Uyan artık hadi gari.

Kalk bak neler oluyor,
Memleket soyuluyor,
Altımız oyuluyor,
Uyan artık hadi gari.

Bağır Figani bağır,
Bağır da duysun sağır,
Yol uzun, yükse ağır,
Uyan artık hadi gari.

KILIBİK

◆ Talip Kazgı

Kızdırmam hanımı asla söyletmem
Yazık değil mi ki yorsun kendini.
Bir şey söyledi mi asla bekletmem
Zevk ile masaya kursun kendini.

Çocuk ağlıyorsa susturmam lazım
İşler yetişmezse kastırmam lazım
Bakınca anlayıp koşturmam lazım
Keyifle koltuğa vursun kendini.

Yan koltuktan ona selam salarım
Eşyaları silmem sanki yalarım
Bana bir kez gülsün neşe dolarım
Hiç adım atmadan yorsun kendini.

Hürrem'i izlesin kumanda onda
Bir emri olursa beklerim yanda
O bir sülün olsun bense bir manda
Keyiften kürklere sarsın kendini.

O reis-i cumhur bense bir nazır
Lokumlu kahvesi elimde hazır
Eğer kızdırırsam kökümü kazır
Göklere uzanıp ersin kendini.

Çamaşırlar bekler hele asayım
Ayakların ılık suyla yuyayım
Fazla kızdırmadan yemek koyayım
Rahatı iyi mi, sorsun kendini.

Dilesin kendine sevdiği katlar
Alayım kendine çizmeler botlar
Etekler kesmiyor giyinsin kotlar
Boyaya cilaya sürsün kendini.

Arabası hazır, nerde demesin
Kartları vereyim aman küsmesin
Alışverişlerde hızın kesmesin
Mutluluk yoluna sersin kendini.

Oturmuş koltuğa tırnak törpüler
Sırtıma basarak aşar köprüler
Ütülü olsun der bütün örtüler
Yapmazsam hizmetin gersin kendini.

Ellerim hamura batmazsa olmaz
İsterse hapseder bir yere salmaz
O gülmezse bende hiç huzur kalmaz
Eğer üzer isem kırsın kendini.

O ne kadar serin bense hardadır
Üzersem onu gönlüm zordadır
O bülbülü şeyda bense kargadır
Devler aynasında görsün kendini.

Bir ay çalışayım yesin maaşı
Alayım pırlanta en güzel taşı
Eğrilmesin bana yay gibi gibi kaşı
Sevinçten ikiye yarsın kendini.

Hem okeyi sever hem de konkeni
Girer solaryuma sollar mankeni
Bense göbekli bir deve diken
Altın sırma ipe örsün kendini.

İsterse kestane kebab alayım
Her akşam kırmızı güller salayım
O gülsün yeter ki, ben saç yalayım
Kraliçe sanıp görsün kendini.

Hanımlara hizmet kutsaldır beyler
Akılsız kimseler bilmem ki neyley
Talibi dostunuz böylece söyler
Baldan kaymaklara karsın kendini.

KADROLU MUHTAR -II- (Kör Talih)

◆ Mehmet Pektaş

Moladan sonra otobüse bindik. Muavin, yolcular arasında eksik olup olmadığını kontrol etti. Bizim köylüler yerlerinde yoktu. Şoföre durumu anlattıktan sonra dinlenme tesisine gitti. Otobüsün kalkmak üzere olduğunu birkaç defa anons ettirdi. Bizimkiler hala ortalıkta görünmüyordu. Şoför otobüsten inip bir sigara yaktı. Yolcular homurdanmaya başladı. Muavin benim yanıma gelerek:

-“Her tarafı aradım sizin köylüler yok. Telefonları varsa bir arayalım.” dedi.

-“Bende kayıtlı değiller. Köyden birilerini arasam bulurum belki ama gerek yok. Sen şoföre söyle hareket etsin, onlar nerederse ortaya çıkarlar.” dedim. Muavin, şoföre benim dediklerimi söyledi. Otobüs çalıştı, yola doğru ilerledi. Dedğim gibi bizimkiler piyasaya çıktı. Birisinin elinde sigara, birisinin elinde yarım ekmek, birisi donunu çeker, birisi ayakkabısını giyer. Şoför yavaşlayıp kapıyı açtı, otobüse bindiler. Muavin:

-“Neredesiniz yahu! Millet sizi bekliyor.” diyecek oldu, Tırı Mahmut okkalı bir küfür savurup Çullu Yusuf’la birlikte adamın üstüne yürüdü. Şoför otobüsü kenara çekip araya girmek istedi. Bu defa Çil Hasan’la, Cin Ali şoföre çullandı. Allah’tan yolcular bizimkileri güç bela tutup olayın büyümesine fırsat vermediler. Bizimkiler yerlerine oturduktan sonra horul horul uyumaya başladılar, ortalık duruldu. Olan biteni herkes gibi yol arkadaşım da hayretle izledi. Bir süre yol aldıktan sonra:

-“Yahu muhtarım şu seçimi kim kazandı?” dedi.

-“Hangi seçimi?” dedim.

-“Hangi seçimi olacak, senin muhtar adayı olduğun seçimi... Yine Ali Çavuş mu kazandı?” dedi.

-“Orası apayrı bir hikâye.” dedim.

-“Anlatsana muhtarım çok merak ettim.” dedi, anlatmaya başladım.

-“Ben cezaevini boylayınca 2 sene köyden haber alamadım. Ali Çavuş devrilmiş, seçimi Pala Hüseyin kazanmış. Pala, mazbatayı aldıktan sonra köy meydanında sanki başbakan gibi kutlama yapmış. Köylüye yemek vermiş. Davulla zurnayla muhtarlığa gelmiş. Kapıya bir el atmış, kapı kilitli. Ali Çavuş’a adam yollamışlar. Ali Çavuş, “Ben anahtar manahtar görmedim. Kapının üstündeydi.” demiş. Aklı sıra Pala Hüseyin’e güçlük çıkaracak. Pala, bir omuz atıp kapıyı kırmış. İçeri girince ne görsün?”

-“Ne görmüş?”

-“İçeride ne masa var, ne sandalye. Ali Çavuş, tavadaki ampule varıncaya kadar her şeyi almış gitmiş. Muhtarlığın dört yanına da ayıptır söylemesi büyük abdestini bozmuş.” -“Yok, daha neler!”

-“Pala Hüseyin de ibretiâlem için muhtarlığın önüne bir minder atıp üzerine oturmuş.”

-“Ali Çavuş çok ayıp etmiş.”

-“Daha bitmedi. Köyde bir park vardı. Park dediysen bir kaydırak, iki salıncak bir de tahterevallı... İlçedeki parktan sökülen eski malzemeler. Ali Çavuş, bunları hurdalıkta görünce belediyeden istemiş, köye getirtmiş. Köylü ertesi gün parkın yerinde yeller estiğini görmüş. Meğer Ali Çavuş parkı da ben yaptırdım deyip geceleyin sökmüş, götürmüş. Bir gün sonra da ben yaptırdım deyip muhtarlığın istinat duvarını yıkmış.” Yol arkadaşım Ali Çavuş’un seçimi kaybedince yaptıklarına kızmıştı:

-“İyi ki kaybetmiş seçimi.” dedi.

-“Öyle ama halk Pala Hüseyin’i seçtiğine de bin pişman. Eski günleri arar olmuş.”

-“O niye?”

-“Bu Pala Hüseyin, ufak ufak kumar oynardı. Muhtar seçildikten sonra iyiden iyiye işi azıtmış. Beni görenler, “Keşke seni seçseydik.” diyorlardı. Ben de içimden “Beter olun.” diyordum. Etliye sütlüye karışmadan iyi kötü bir düzen tutmaya çalışıyorum, bir taraftan da mahkemenin verdiği para cezasını ödeme uğraşıyorum. Köylüler bir gün kapıma dayandı. Ne olur önümüze düş dediler.”

-“Neden?”

-“Pala Hüseyin, Yanıkyurt köyünde kumar oynarken cebindeki tüm parayı kaybetmiş. En son muhtarlık mührünü masaya koymuş onu da üttürmüş. Köylülere “Bana ne üttürürse üttürsün!” dedim. “Olur mu öyle şey? Mühür köyün namusu.” dediler. “Önümüze düş, kana kan, dişe diş mührümüzü alıp gelelim.” Beni bulaştırmayın dediysen de dinlemediler. Pala Hüseyin utancından evden çıkamıyormuş, Ali

Çavuş köylüye küsmüş, bu iş bana düşmüş. Köylü silahlanmış benim emrimi bekliyormuş. O zamanlar toyuz, milletin dolduruşuna geldik. Bir mobiletim vardı. Ata biner gibi atladım üstüne: “Düşün peşime.” diyerek hücum emrini verdim.

Bütün köylü traktörlerle, taksilerle arkamdan geliyordu. Nasrettin Hoca'nın fil hikâyesi burada gerçek oldu. Yanık yurt'a yaklaştıkça arkamdaki kalabalık azaldı, köye girerken arkamda bir araba kaldı. Köy meydanına varınca onlar da sağa sola dağıldı. Şu arkada horul horul uyuyan Cin Ali'nin “Şahit mahit yazarlar biz girmeyelim.” dediğini duydum. Diğerleri arkamdan gelir diye söverek kahveye daldım: “Verin lan mührü!” dedim.”

-“Verdiler mi?”

-“Verdiler verdiler. Ben “Vurmayın!” dedikçe verdiler sopayı verdiler sopayı. Ellerinden nasıl kurtuldum bilmiyorum. Yarı baygın mobiletle köye gelmeye çalışırken şarampole yuvarlandım. Ertesi gün buldular beni. 2 ay kolum bacağı sarı yattım.”

-“Sonra?”

-“Sonra kaymakam devreye girdi, iş büyüdü. Herkes birbirinden davacı oldu. Bizim köylüler biz bir şey görmedik, duymadık dediler. Cin Ali'ye yalvardım “Sen bari bana şahitlik yap.” diye. “Beni karıştırma, ben o sırada köyde harman kaldırıyordum.” dedi.”

-“Bu kadarına da pes!”

-“Dur daha bitmedi. Pala Hüseyin'in muhtarlığını düşürdüler. Mührü Ali Çavuş'a yeniden verdiler. Biz yine çıktık mahkemeye. Ben Yanık yurtluların beni dövdüğünü ispat edemedim. Köylü ağız birliği edip mobiletten düştüğümü söyledi. Ayrıca kendimi muhtar olarak tanıttığımı kahveye girip köylülere hakaret ettiğimi iddia ettiler, benden şikâyetçi oldular.”

-“Hem suçlu hem güçlüler desene.”

-“Asıl suçlu benim. Eşşek kafam sana ne mühürden! Neyse çıktık mahkemeye. Hâkim benim eski dosyaya da bakmış. “Oğlum senin ruhsal sıkıntın mı var? Ne bu muhtarlıkla derdin?” dedi. Ben ağzımı açıp “E...” dedim, hâkim: “Anlaşıldı anlaşıldı. Yaz kızım.” dedi.”

-“Ne yazdırdı?”

-“Sanığın yani benim akli dengemin yerinde olup olmadığının tespitine falan filan...”

-“Ne diyorsun muhtarım?” Bu sırada arkadaki horultu kesildi, Çullu Yusuf'un sesi duyuldu: “Loyn çayınız, kahveniz yok mu?” Muavin gönüllü gönülsüz çay, kahve servisine başladı. Yolcuların muavine bizimkiler hakkında söyledikleri kulağımıza kadar geliyordu. “Şu arkadakileri uyarır mısınız, ayakkabılarını giysinler.” “Lütfen arkadakilere söyleyin horlamasınlar.” “Arka koltuktakiler biraz sessiz olsunlar.” “Şunları indirmeszeniz ben ilk durakta ineyeğim...” Muavin çaresizce herkese: “Tamam efendim uyarırım, söylerim, merak etmeyin.” dedi. Arkadan boş tepsiyle dönerken “Yolculuk bir bitse de şunlardan kurtulsam.” diye söyleniyordu. Muavin, bizimkilerin yanına dolu tepsiyle iki defa daha gitti, üçüncü sefer kekleri kutusuyla götürüp onlara verdi. Ben yol arkadaşımınla sohbet devam ettim:

-“Hâkim benim deli olduğumu, kendimi muhtar sandığımı düşündü. Akıl hastanesine götürdüler beni. Tahlil, tenkit, muayene, müşahede... Hastanede 6 ay yattım. 6 ay sonra akli dengesi yerindedir diye rapor verdiler.”

-“Şükür kurtulmuşsun.”

-“Oradan kurtulduk hâkimin karşısına çıktık. Hâkim: “Akıl fikrin yerinde kendini neden muhtar olarak tanıttın be adam?” dedi. Ben yine ağzımı açtım: “E...” dedim. Hâkim: “Anlaşıldı, anlaşıldı. Yaz kızım.” dedi.”

-“Yine ne yazdı?”

-“Sanığın kendisini muhtar diye tanıtmak suretiyle kamu görevini, kanun ve nizamla aykırı olarak yerine getirmeye teşebbüs ettiğinden 2 yıl hapsine... Daha önce sabıkası olduğundan cezanın ertelenmiyip...”

-“İnanmıyorum muhtarım ya!”

-“Anlayacağın yine hapsi boyladık. Allah'tan o sıra bir af çıktı. 3-5 ay yatıp kurtuldum.”

-“Çıktıktan sonra ne oldu, aday oldun mu bir daha?”

-“Ünüm her tarafa yayılmış, beni tanımayan yok. Yıllar geçti, bizim civar ilçelerde bile muhtar dedin mi herkes köyündeki, mahallesindeki muhtardan önce beni bilir. Bir daha aday olamam çünkü sabıkalıyım. Ama böylesi daha iyi ölünceye kadar muhtarım hatta öldükten sonra bile muhtar olarak anılacağım.”

ŞAİR/YAZAR HABERLERİ/4

◆ Osman Gazi Turaç

Nazım Payam: Geçen sene güzün *Beyaz Kartal* Bahaettin Karakoç'un düğününe gelmişti. Yaklaşık otuz yıl önce nasıl tanıdıysam hâlâ "ben oyum" parolasını hatırlayan ender insanlardan birisi olarak yerin yüzünde toprağı incitmeden yürüyen gönül dervişliğini sürdürüyor. Elaziz'de *Bizim Külliye*'de her üç ayda bir olsa da bize el sallıyor, bazen o sesini bizim kulağımızı, bazen bir onun kulağına sesimizi akıtarak hayatın ara sokaklarında yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

Hayrettin Orhanoglu: Yıllar önce Eskişehir'de karlı bir günde misafirim olmuş, yemeğini yedikten sonra ayakkabısına bakmaya başlamış ve yatılı kalmaya zorlamama rağmen kalmamış, Trabzon'a revan olmuştu. O gündür bu gündür ne yapar nerelerde yaşar, hangi üniversitede çalışır, akademik kariyer yaptı mı yapmadı mı haberimiz olmadığı gibi haberdar olanlardan da bir haber alabilmiş değiliz. Görenlerin duyanların sağlığı, sıhhati, kariyeri ve dahi evli ya da bekar olduğu hususunda merakımızı giderecek güzel haberlerle dönüş yapacağı günleri bekliyoruz.

Mustafa Uçurum: Kaç tane dergi çıkardık biz dahi sayamadık. Hangi yılda hatırlamıyorum Tokat'ta buket sandığını kendine alıp bize de Tokat sandığı hediye etmişti. Maşallah edebiyat dergilerini boş geçmiyor. Duyumlarıma göre Türkiye Yazarlar Birliği deneme ödülü almış. Dergiler şiirlerini ya da denemelerini yayınlamak için kuyruğa girmiş. Maşallah hızına yetişemiyoruz. Tokat'ta Ali Bal ile iyi bir ikili oluşturdukları da gelen rivayetler arasında dolaşiyor.

Mehmet Baş: Bir ara eşeğini Nevşehir'de otlattığını biliyorduk. Nevşehir'deki memuriyetten sıkılarak bir memur en son çalışılacağı kurum olan belediyeye dikey ya da yatak geçiş yaptı. Bir ara hangi dergide yazsa diğer dergiyi küstürdüğünü duymuştuk. Bu aralarda bir de şiir kitabının yayınlandığını duyduk. Eşeğini bir Niğde'ye sürüyor, bir Bor'a. Eskiden arardı arada sıra/Görüşelim abi derdi bahara/Yoksa sözleri mi döndü buhara/Gözleri yollarda kaldı fukara/Sesi ve soluğu çıkmaz bu ara...

Erdal Noyan: Evkaftaki memuriyetine son verip takavvuta ayrıldıktan sonra dünyanın malı dünyada kalır düşüncesinden hareketle yazın yazlıkta kışın buzlukta yarı hasta yarı sağlam hayatını idame ettiriyor. Yuvasında iki yavruyu da uçurduktan sonra 'yavrularımın yavruları olsa ara sıra hem kendilerini hem yavruları getirsel de sevsek' diye bir yandan hayal kurmaya devam ediyor, bir yandan da ara sıra dergilerde görünerek 'unumu eleyip eleğimi asmadım' ha demeye getiren iyi haberlerini alıyoruz.

Suavi Kemal Yazgıç: Yerin yüzünde bir defasında Kahramanmaraşta Dolunay Şiir Şöleni'nde görüşmüştük. O gündür bu gündür bir daha birbirimizin yüzünü görmedik. Ararsam ara sıra telefonun öbür ucunda bulurum. Bir daha yerin yüzünde karşılaşacak mıyız onu da bilmiyorum doğrusu. Kimlerle oturur, kimlerle kalkar, *Sebepsiz Serçe*'den bu güne bir sürü kitap çıkarmış ama birisine dahi dokunamadık. Kendine mi kapınıyor, bize mi kapalı bilmiyoruz. Yakın görüş alanında kimler var bir haber versin.

Abdurranman Adıyan: Zamanın bir behrinde Mudanya'da mı, Gemlik'de mi ailecek misafiri olmuştuk. Terzi dükkanını ziyaret etmiş yırtık, sökülük tamiratı yaptırmadan ertesi gün geri dönmüştük. Dergilerde ara sıra güzel şiirleri yayınlanıyordu. Biz de bu vesile ile arayıp hem şiirden dolayı tebrik ediyor hem de muhabbet ediyorduk. Ne olduysa birden bire yayıncı oldu. O fuar senin bu fuar benim. Gez babam gez. Para kazanıyor mu, yoksa kârı kediye mi yüklüyor bilemiyoruz.

Feride Turan: Eskişehir'de edebiyat öğretmenleri arasında gönül tasını Yunus çeşmesinden dolduran ama hiç bir yerde bir şey yayınlamayan sıkıntılı anında bile yüzünde gülümseme eksik olmayan bu kardeşimizle en son umrede karşılaşmıştık. Emekli oldu mu, öğretmenliği sürdürüyor mu, o gündür bu gündür haber alamadım diye içimden geçirirken bir de baktım ki edebiyat dergilerinde yazmaya başlamış. Feride kardeşimizi dikkatle takip etmenizi salık veririm.

Rıdvan Canım: Uzun yıllar Erzurum'da yaşadı. Yanılmıyorsam bu şehirde hemşerilik beratı da aldı. Erzurum'da yaşarken ayağının birisi Erzurum'da diğeri İstanbul'da olurdu. Memleketi Edirne'ye taşınınca, bir ayağı Edirne'de bir ayağı balkanlarda gez babam gez. Rahmetli Hocam Hasan Ali Kasır ile ilgili bir çalışma yaptıktan sonra gördüm. Bizim de hocamız ile ilgili söyleyecek üç beş kelamımız olabilirdi. Çünkü Hasan Ali Kasır Hocamın hem dostları üzerinde hem de öğrencileri üzerinde çok emekleri vardı. Bu arada yıllarını alan şairlerle yapmış olduğu sohbetleri *Yürek Yangınları -Şiire Dair Ne varsa-* da çıkıp geldi. Bahaattin ağabey hayatta olsaydı Canım'a Edirne Uçbeyliğini verirdi.